

Ujet v sliki

(kritika prvenca *Terra umbilicus*)

Življenje je vse kaj drugega kot počasi tekoča reka in tega se dobro zaveda tudi mladi plesalec in performer Daniel Petković, zato je to izpostavil v projektu, ki zahteva posebno pozornost občinstva, predstavljenem v ART SPACE stift millstat (8. oktobra 2016).

Terra umbilicus je prvenec, ki ga je Petković razvil v sodelovanju z video umetnikom in literarnim ustvarjalcem Urbanom Belino in DJ Evanom v produkciji Zavoda Emanat v 2015, premiera je bila v Ljubljani. Ekipa je bila v Avstrijo povabljena v okviru cikla »IN-FORMELL«, ki je namenjen predstavljivam del mladih sodobnih umetnikov, avstrijska premiera projekta se je odvila v Samostanu Millstat.

Cikel IN-FORMELL je v 2012 pognala Andrea K. Schlehwein, v njegovem okviru lahko mladi umetniki ali ekipe predstavljajo prvence, dela v

nastajanju in preizkušajo zamisli, organizator pa jim zagotovi potrebno infrastrukturo, prostor in publiko, ki po predstavi sodeluje tudi v pogovoru z umetniki in izmenjavi izkušenj.

Ta princip je bil uporabljen tudi pri prestavitevi avdiovizualnega performansa *Terra umbilicus*. Pogovor z občinstvom je trajal skoraj tako dolgo kot sama predstava, publika je bila povabljena, da se po kratkem premoru v sprejemni dvorani spet vrne na pogovor, kar je ob tej priložnosti velika večina tudi izkoristila. Pogovor ni bil moderiran in je brez težav potekal v več jezikih hkrati, izmenjava pa je porodila sadove na obe straneh.

Terra umbilicus ne spada med predstave, ki bi jih bilo mogoče zlahka predelati. Na videz mirne in uravnotežene ravni se odvijajo sočasno na neopredeljenem popku (umbilicusu) enotnega sveta, ki gledalca nemudoma posrka vase in v njegovem lastnem notranjem prostoru pusti močan vtis. Tako kot Petković, se tudi mi sami znajdemo ujeti v sliki: »Ne more me izteči«, (besedilo: Urban Belina), sredi brezhibne mešanice antične dvorane s stebri in tehnološkega templja, sredi notranje pustinje, sanjam podobne Čudežne dežele.

Zunanji svet in izhod ne obstajata več. Podobe in zvoki plavajo mimo kot oblaki. Besede in slina Petkoviću kapljajo z ustnic. Slino ritualno izloči in jo nato vzame nazaj vase, povsem tekoče, kot izgovarja tudi svoj monolog v živo.

Abstraktne podobe video animacij (video in mapiranje: Urban Belina) švigojajo sem in tja v močnih barvah. Vijolični, modri, rumeni in zeleni odtenki se zgoščujejo in izenačujejo v neopredeljene oblike, pulzirajo brez zgodbenosti, projicirani so tako na zadnjo steno prizorišča (ART SPACE stift millstat), kot tudi na stebre, ki so umeščeni v prostor.

Nad dogajanjem ves čas tečejo nadnapisi v nemščini. Zvočna podlaga Evana potrka na neobstoječa vrata, v njej lahko zaslutimo naravo, na katero smo sicer usmerjeni predvsem preko besedne ravni: »Tečem po travniku ... Rosa je še vedno mlačna ... Tukaj ni smeri.«

Močnejša, kot njegova gola plesna izvedba, je pri Petkoviću specifična igralska prezenca, projekt je pripravil brez zunanjega koreografskega očesa, zato

pa ima njegov glas neverjetno moč. Poetično besedilo se ustavi in prepusti prostor reduciranemu zvočnemu okolju, ki vabi h kontemplativnemu poslušanju.

Potopili smo se v lasten notranji svet, mladi slovenski ekipi je uspelo doseči namen, nenazadnje tudi zaradi dobro premišljene kompozicije celote, pri kateri se nič ne podvaja na nobeni ravni.

»Človek se mora prepustiti, kot je to v življenju pogosto potrebno, nakar se znajde sredi stvari, ki jo je težko dobro opisati, ne da se določiti, kaj »to« dejansko je – je pa skrajno napeto in intenzivno. Ta večer je bil zagotovo prežet s to kakovostjo. Tega mu ni manjkalo. Hvaležna sem tudi za dolg pogovor po predstavi, bil je ključnega pomena, saj mi je vse skupaj še bolj približal.«

Izjava gledalke po ogledu »Terra umbilicus«

Naslov izvirnika: Gefangen im Bild

büro für tanz | theater | produktionen, 11. 10. 2016